

Реферат на тему: "Життєвий та творчий шлях Григора Тютюнника"

Григiр Тютюнник

Реферат з української літератури

Життєвий та творчий шлях Григора Тютюнника

Речення художнє – як чаша терпіння. Воно повинно бути повним, але не переповненим.

Григiр Тютюнник

Григiр Тютюнник – український радянський письменник, лауреат Державної премії УРСР імені Т.Г. Шевченка та Республіканської літературної премії імені Лесі Українки. Народився письменник в 1931 році, за десять літ до початку війни у с. Шилівці Зінківського району Полтавської області. Пережив окупацію. Закінчив з перервою у навчанні, місцеву семирічку. Потім ремісниче училище. Працював слюсарем на заводі, в колгоспі, на будівництві. Служив на Тихоокеанському флоті. Вчився у Харківському університеті. Вчителював у вечірній школі шахтарського краю. У літературу він прийшов уже зрілою людиною після серйозних життєвих університетів.

Про долітературний період своєї біографії найкраще розповів він сам у спогадах про брата Григорія, названих "Коріння". Братові належить винятково важлива роль у творчому становленні майбутнього письменника.

Є в Григора Тютюнника і оповідання, яке допоможе нам збагнути не тільки витoki його соціального досвіду, а й усю драматичну життєву біографію покоління "дітей війни", до котрого належав і сам письменник. Називається воно "Сито, сито..."

Григiр Тютюнник з того покоління, яке зазнало голод і холод, тривожне чекання, сирітство. І це описано в оповіданнях "Сито, сито...", "Смерть кавалера", в повістях "Облога", "Климко", "Вогник далеко в степу".

З правдивими, психологічно переконливими подробицями описав Григiр Тютюнник важку подорож юног героя, що так трагічно закінчилася для нього, в повісті "Климко". Письменник добре знав той маршрут, бо пройшов його сам у роки окупації, таким же хлопчиною, як і його герой Климко. Війна застала одинадцятилітнього Тютюнника на Луганщині, де він, сирота, виховувався в сім'ї дядька. Рятуючись від голоду, він абияк зодягнений, здолав сотні кілометрів, пробираючись у своє село на Полтавщину. Все побачене тоді потрясло його, і він не міг не розповісти про це, коли став письменником.

І розповів правдиво, художньо сильно про дітей у війні. Це була одна з провідних тем його творчості.

Він сам сказав в одному із своїх інтерв'ю: "Кожен письменник обирає тему найближчу, найріднішу його життєвому досвідові і – неодмінно – своєму ідеалові людини в тому часі, у якому він живе. Найдорожчою темою, а отже й ідеалом, для мене завжди були і залишаться доброта, самовідданість і милосердя людської душі в

найрізноманітніших проявах...".

Якби Климко лишився живим, то в нелегкі роки повоєння йому, напевно довелося б зустрітися з Павлентієм, героєм останньої повісті Григора Тютюнника "Вогник далеко в степу". Климко і Павлентій дуже схожі між собою і своїми моральними принципами, і благородністю душі, і навіть у чомусь самими вдачами.

Ці підлітки, що вже склали не один екзамен на шляху до свого людського становлення, навчилися безпомилково вгадувати навіть уміло замасковані фальш, лицемірство, брехню, підступність.

Письменник збирався продовжити свою розповідь про Павлентія і його друзів і ми прочитали б про те, що було б далі в його нелегкому житті. Але раптова смерть обірвала його роботу. Ми можемо тільки уявляти, що міг розповісти Григійр Тютюнник, але творчість його стала цілим духовним материком у прозі радянської України. Бо ж це не кількістю книг вимірюється значення письменника, а глибиною правди в них.

Твори Тютюнника піднесли українську радянську прозу до рівня Василя Стефаника й Архипа Тесленка, Михайль Коцюбинського і Степана Васильченка.

Григійр Тютюнник писав і для дітей, і для дорослих. Такі "дорослі" твори, як "Смерть кавалера", "Тайна вечерея", "Нюра", "Холодна м'ята" стали класикою. Вони можуть прикрасити будь-яку найрозвинутішу літературу світу.

"Ласочка", "Лісова сторожка", "Степова казка" - це твори про прекрасний світ гарних у ньому людей, про дива природи, заадресовані найменшим читачам.

Такої виразності слова, напоєнності його ароматом, звуком і кольором життя прагне кожен письменник, але її неймовірно важко досягти, бо треба не просто мати чутливі зір і слух, а й чутливе і вразливе серце, яке було в незабутнього Григора Тютюнника.